

Dag 806 – zaterdag 14 maart

Lagun heeft de laatste tijd alweer veel oefening gemist. Dat combineert nu eenmaal niet zo makkelijk met logés en een drukke agenda. Maar vandaag brengen we daar verandering in: Nimbo mag thuis blijven en Lagun mag mee boodschappen doen. We trekken naar de Okay en het wordt een ware beproeving want op elke hoek staat iemand met proevertjes. Bij de heerlijke verse gestoomde zalm moet ik bezwijken: ja ik wil wel eens proeven. Het is best wel druk in de winkel en ik kan bijna niet anders dan Lagun te parkeren aan de vuilnisbakjes. Een paar 'pas touchers' tussen mijn hapjes door volstaan gelukkig om de curieuzeneus met zijn neus uit de goed gevulde vuilnisemmers te houden.

Ik mag fier zijn op mijn kleine vriend. De vele aagrage handjes laten hem koud, hij passeert voorbij de broodafdeling zonder in stofzuigermodus te gaan en aan de kassa schuift hij heel netjes mee met mij.

In de namiddag trakteren we onze twee vriendjes op een lange vrije wandeling. We stoppen even bij Barts moeke maar laten Nimbo daar meteen buiten zodat haar huisje niet in een haarbal verandert. Lagun vat al onmiddellijk post aan de deur om terug binnen te mogen maar na enige aanmoediging van Nimbo laat hij zich toch verleiden tot een race rond de tuin.

Na enkele uren heerlijke verse lentebuitenlucht, laat iedereen zich neerzakken op zijn respectieve kussen.

One big happy family.

Dag 807 – zondag 15 maart

Wat gister niet is gelukt, lukt vandaag nog veel minder: uitslapen. Nimbo staat op zijn uur en maakt geen uitzondering voor het weekend: om zeven uur begint de witte te mopperen. Ik moet verdorie vroeger opstaan dan op mijn thuiswerkdagen.

Ik voel me doodmoe (het was gister uiteindelijk half twee voor Bart en mezelf) maar sleep me toch uit bed en laat de woefies buiten.

Op de middag hebben we een spelklasje voor Lagun. Het mooie zonnetje is ver te zoeken vandaag en we zien zelfs enkele druppeltjes vallen maar we laten het niet aan ons hart komen. We gaan ervoor.

Ook deze keer mag Nimbo er bij op de weide: met 4 retrievers zijn ze vandaag in de groep en het gaat er hevig aan toe. Nimbo en Lagun spotten de schapenkeutels in een mum van tijd en zorgen ervoor dat elke vierkante millimeter van hun lijf ermee besmeurd geraakt. Heerlijk...

Na een veertigtal minuten is Laguns lichtje echter uit lijkt me. Hij komt kloef voor me zitten aan de omheining en tracht me te hypnotiseren, zijn gedachten over te zenden via telepathie. Hm, zal ik nog eens proberen om je je tweede adem te helpen vinden lieverd? Ik stap mee de weide op en als een speer uit een boog schiet Lagun weer in actie. De begeleiders scanderen in koor: "dat had em nodig zie, moederskindje!". Mja, precies wel... Lagun maakt nog het beste van zijn laatste twintig minuten op de weide en na afloop kan iedereen op zijn gemak genieten van een deugddoend warm soepje in de cafetaria, naar de viervoeters hoeven we niet meer om te kijken.

Hopelijk zijn ze niet weer helemaal uitgerust voordat we bij Bert komen. Onze kameraad zit thuis met wat we vermoeden een liesbreuk en we hadden beloofd even op ziekenbezoek te gaan. "Frodoneen" komt ons al tegemoet gelopen op de oprit. Nimbo staat te trappelen in de koffer om de nieuwelings te ontmoeten en ook Lagun staat in zijn startblokken. Het lijkt me niet bepaald nodig om de leiband aan te trekken... de koffer gaat open, ik geef die twee van ons meteen vrij en ZOEEEEEEEF! Weg zijn zij! Nimbo en Frodo moeten eerst eens grondig kennis maken. Maar waar is Lagun? Ik zie mijn bruintje nergens. ☹ En dan horen we een plastic deksel tegen de grond vliegen en Bert weet meteen hoe laat het is: Lagun zit al in zijn berging bij het eten van Frodo. Ptvr! In de ton met korrels dan nog. Ja vriendje, als je terug korrels wil in plaats van je vers voer, heb je 't maar te zeggen hé! Grrr. Ik zet de dief even op zijn plaats en we laten het drietal in de tuin terwijl wij op ons gemak plaats nemen in de salon. Nu ja... "op ons gemak"... dat duurt welgeteld een halve minuut, en dan hebben we ineens gezelschap van drie heel tevreden kwispelende viervoeters... Eum?! Iemand heeft door hoe hij de deur moet openen en Bert verzekert ons dat dat niet Frodo is... ik zet mijn geld op Lagun en even later nadat we ze opnieuw buiten hebben gekregen en we hen bespieden vanuit de keuken, wordt mijn vermoeden bewaarheid: Lagun krijgt de deur moeiteloos open. Stiekem denk ik dan toch: haha, mijn slimme kleine man toch. ;-)

Zoals het drie hondenliefhebbers betaamt, worden onze gesprekken ook gedomineerd door de dolle fratsen van onze kameraden. Bert vertelt ons honderduit over de vele ontsnappingsroutes die Frodo al heeft uitgestippeld vanaf de achterpoort... En bij ons vertrek krijgen we natuurlijk meteen de daad bij het woord; maar dan van onze platjas. We gingen zonder leiband naar de auto stappen... en met Nimbo was dat – tegen alle verwachtingen in – geen enkel probleem. Moet je wel weten dat ik gewapend was met zwanworstjes natuurlijk. ☺ Lagun dat is een ander verhaal vandaag – ik zie Berts verhalen van daarnet zo voor mijn ogen afspelen: ja daar gaat hij naar de Jack Russel enkele huizen verder, nu zit hij bij de herder aan de andere kant... en ik maar roepen. Onze platjas lijkt wel doof. Geen erg zeg ik: we rijden door. Bert en Bart staan me geschrokken aan te kijken. "Meen je dat nu?" "Ja 't zal wel zijn!". Aarzelend stapt Bart ook de auto in. We slaan de deuren toe (de platjas kijkt even op), we starten de motor (de platjas aarzelt) en we zetten aan (de platjas panikeert en komt aangerend). ☺☺ Zo doen we dat zie. Bart en Bert halen opgelucht voor het eerst in een minuut terug adem. En ik eigenlijk ook wel stiekem. Het was toch best een gewaagde zet...

Deze avond mag Nimbo terug naar zijn eigen huisje.

Nu vraag ik me wel af of Lagun zal treuren? Hij is alleszins doodmoe dus dat treuren zal niet meer voor vandaag zijn.

Dag 808 – maandag 16 maart

Het is vroeg dag voor ons en voor het eerst in een maand is Lagun weer de enige viervoeter in huis. Hij wil eerst niet geaaid worden; zodra ik in de buurt kom, springt hij recht en loopt hij weg. Hm, boos op mij? Dan wil hij buiten, dan weer binnen, dan springt hij tegen me op terwijl ik zit te ontbijten... Excuseer meneertje?! Hij is duidelijk niet in zijn doen en het begint hem nu te dagen denk ik dat zijn kameraadjes er niet meer zijn.

Veel zin lijkt hij ook niet te hebben om zijn leiband en hesje te laten aantrekken. Ik vertrek wat op het nippertje naar de trein en moet dan nog wachten op een vrachtwagen die achterwaarts onze smalle straat tracht in te rijden om tot bij de bouwwerken te geraken even verder naast ons.

Wanneer ik eindelijk kan vertrekken, heb ik maar vijf minuten meer om naar het station te rijden, te parkeren en het perron op te spurten. Mission impossible... maar er zit geen verkeer op de baan en wanneer ik aan het station kom, zie ik ook nog geen trein. Het is dus nog steeds mogelijk maar dan moet Lagun wel willen mee rennen. En of ie dat wil! Even houdt de kleine man in bij zijn vaste plasplaats maar hij snapt al gauw dat daar geen tijd voor is. Op de trap is hij beter dan ik en ik laat me omhoog helpen door de platjas. Helemaal buiten adem val ik de trein binnen, gevolgd door een platjasje waar je helemaal niks aan ziet. Rennen? Hebben wij gerend? ... twee minuten later durf ik pas de wagon zelf in te stappen en plaats te nemen. Ik kom nu niet helemaal meer over als een hijger en krijg het woord 'onder' opnieuw uitgesproken.

De trein zal uiteindelijk 20 minuten vertraging hebben maar Lagun blijft er geheel kalm onder.

Op weg naar het bureau bevinden Lagun en ik ons bijna letterlijk tussen de duiven. Beide partijen lijken te wennen want de duiven vliegen niet weg en Lagun doet geen poging om ze te pakken te krijgen.

Over de middag maak ik een heerlijke wandeling in het park met mijn kleine man. We ontmoeten er de kleine bruine pup die we al enkele weken gade slaan vanuit onze glazen toren. Ze is aanvankelijk wat aarzelend maar niks waar onze kleine platjasromeo niet tegen opgewassen is. Luttele seconden later zijn we aan het klossen met twee spelende viervoeters aan de lijn. ☺

Dag 809 – dinsdag 17 maart

Ik heb deze week mijn thuiswerkdagen moeten wisselen wat betekent dat we vandaag toch naar Brussel moeten. Lagun zet het deze ochtend opnieuw op een lopen voor zijn leiband. Jeetje, nu dacht ik toch dat we daar over waren maar de afkeer van het hesje zit er duidelijk nog altijd in.

Het half opgepeuzelde beentje dat nog in ons bureau ligt, interesseert Lagun niet. Tenzij ... ik het in zijn snoepbal vastklem. Opeens wordt het het meest begeerde voorwerp in de wereld en zodra hij het losgewrikt heeft uit de bal, sjiekt hij er urenlang op.

Ik moet wat geld aan Maryse en besluit er mijn boodschappenjongen op uit te sturen. Ik stap even mee naar de deur, Lagun gaat in zijn startblokken staan om mee te glippen, ik geef hem twee briefjes van tien euro, zeg 'va vers Maryse' en open de deur. Tien seconden later krijg ik een berichtje van Maryse dat de drop-off is gebeurd. Foutloos. ☺

Dag 810 – woensdag 18 maart

We werken thuis vandaag want deze voormiddag moeten we Bart naar het ziekenhuis brengen. Lagun mag mee rijden. Hij begrijpt er niks van, zijn hele routine op zijn kop deze week, maar hij is meer dan bereid om zich neer te vleien in de auto en bij zijn volk te blijven.

Wanneer we aan het ziekenhuis terug vertrekken zonder Bart, kijkt hij wat paniekerig rond. "Vergeten we daar niks vrouwtje?".

's Namiddag veert Lagun recht wanneer hij me de autosleutels hoort nemen. Hij zal koste wat het kost mee rijden. We gaan ons baasje terug halen. Joepie!

Dag 811 – donderdag 19 maart

Ook ik ben een beetje uit mijn routine deze week en ben eten vergeten uit te leggen voor Lagun. De kleine schat begrijpt er niks van en jammert de hele voormiddag, over en weer trippelend tussen de living waar ik zit te werken en de keuken waar zijn bakje vers voer staat te ontdoeien op de verwarming.

's Namiddags is het Laguns beurt voor het "ziekenhuis". Hij moet nog 1 herhaling krijgen en dan is hij helemaal beschermd tegen de "nieuwe Vlaamse ratten".

Bij de dierenarts zet ik Lagun met een bang hartje op de weegschaal: 400 gram winst! Joepie!

Dag 812 – vrijdag 20 maart

We starten deze dag ongebruikelijk met een wandeling naar de bakker. Het gaat een beetje moeizaam aanvankelijk: Lagun staat heel erg opgewonden. Maar ik denk dat ik de reden wel weet en wanneer we aankomen op zijn vaste "besoin"-plaats, zie ik dat ik gelijk krijg: er zat een worstje te duwen. De rest van de wandeling verloopt vlot: een ideale mix van heerlijk vrij gesnuffel en aandacht voor 't vrouwtje. Bij de bakker zijn we de enige klant en Lagun gedraagt zich voorbeeldig, net zoals wanneer we de opgewonden schoolkindsjes passeren even later. Lagun slaat het allemaal geïnteresseerd gade maar blijft bij zijn bazinnetje.

Om twintig voor elf zou de zonsverduistering haar hoogtepunt bereiken vandaag. Wij zullen het helaas niet zien door de wolken maar aan Lagun merk ik dat de weermannen ons niks hebben voorgelogen: hij loopt wat nerveus heen en weer en gromt in de richting van de tuin waar verder niks te zien is...

Over de middag komt een kameraad op bezoek. Die heeft duidelijk zijn oren niet gekuist want Lagun lijkt erdoor geobsedeerd en kan er niet uit blijven met zijn tongetje.

Vanavond hebben we vergadering met de motovereniging. De poes zit nog steeds in het café waar we vergaderen maar ik laat er Lagun niet voor thuis. En ik zal het me niet beklagen: Lagun sleurt me niet naar binnen, blijft braaf aan mijn voeten liggen, de andere vaste stamgasten kunnen zijn aandacht niet van me weg nemen... iedereen is het erover eens: Lagun is er klaar voor... Nu ik nog...

Dag 813 – zaterdag 21 maart

Het belooft een drukke dag te worden vandaag: we hebben groepstraining in de voormiddag en een interview met een nieuwe aanvrager en een matching van een van de afgewerkte honden.

En Lagun en ik mogen er overal bij zijn. Tijdens de grote-honden-training vormen Bart en Lagun opnieuw een paar. En wat voor een paar! Ik tracht zoveel mogelijk uit Laguns gezichtsveld te blijven maar een van de oefeningen die ik hem zie doen, doet me stralen van trots: Lagun moet op tien meter van Bart blijven zitten terwijl andere honden passeren en de trainers rond en over hem heen stappen. En hij doet het! Volle aandacht op Bart en geen seconde gaat hij in de fout. Zuchtje... hij luistert echt naar anderen ook eens die zijn vertrouwen hebben...

's Namiddags tijdens het interview met een meneer in een rolstoel, zal ik nòg meer stralen... straks geef ik nog licht in het donker: mijn kleine man heeft alleen maar oog voor mij en het valt zo hard op

dat zelfs de man recht tegenover ons er bijna de tranen van in zijn ogen krijgt. Dat wil hij ook: zo een sterke band met een buddy. Mijn hart schiet vol...